

jest dle §u 227 c. ř. s. nepřipustno, ježto pro ně dle jejich výše sborový soud příslušným není a ani prorogací příslušným učiněn byti nemůže (§§ 49 odstavec první a 104 j. n. v novém znění); v důsledku tohoto názoru bylo však ve výroku rozhodnutí uznati na odmítnutí žaloby pro tuto nezhojitelnou nepřipustnost (§ 477 čís. 3 c. ř. s.). Dovolání je tudíž i v tomto směru nedůvodno, a pokud jde o nárok 510 Kč docela i nepřipustno, ježto v příčině něho jde o souhlasná rozhodnutí (dle své povahy usnesení) nižších stolic (§ 528 c. ř. s.) a bylo tudíž o dovolání uznati jak shora obsaženo s opravou tam blíže vytčenou.

Čís. 4548.

K opětnému zahájení řízení podle §u 113 konk. řádu může dojiti i v období řízení opravného. Změny žaloby dle §u 235 c. ř. s. se tu nevyhledává.

Spor, přerušeny podle §u 7 konk. řádu zůstává i po znovuzahájení podle §u 113 konk. řádu t o u ž r o z e p ř í, ovšem uzpůsobenou předpisům úpadkového řádu. Návrh na znovuzahájení sporu dle §u 113 konk. ř. zahrnuje již sám v sobě návrh na úpravu žalobního návrhu ve smyslu úpadkového řádu, návrh na plnění proměňuje se v návrh určovací. Nejde tu »o více« ani »o něco jiného« ve smyslu §u 405 c. ř. s. Okolnost, že nebylo závčas navrženo znovuzahájení rozepře, má v zápětí jen účinky §§ 131 (3), 134 (2), 167 (2) konk. řádu (§ 110 (4) konk. ř.).

Právní účinnost veřejné obchodní společnosti vůči třetím osobám počíná již okamžikem, kdy obchodní společnost počala provozovati obchody.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1925, Rv I 1802/24.)

Žalující veřejná obchodní společnost provedla Ferdinandu H-ovi práce, za něž v účtu ze dne 25. května 1923 požadovala 10.584 Kč 78 h. Ježto Ferdinand H. nezaplatil, domáhala se žalobkyně na něm splnění žalobou. Na jmění Ferdinanda H-a byl dne 10. července 1923 vyhlášen úpadek a usnesením z téhož dne byl spor, o nějž tu jde, dle §u 7 konk. ř. přerušen až do skončení úpadkového řízení. K návrhu správce úpadkové podstaty byl spor dne 12. září 1923 opět zahájen a do sporu vstoupil za žalovaného Ferdinanda H-a správce úpadkové podstaty. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl mimo jiné v d ů v o d e c h: Odvolatel vytýká, že rozsudek prvního soudu jest zmatečným 1. podle §u 477 čís. 6 c. ř. s. proto, že pro tuto žalobu, domáhající se zaplacení pohledávky, jest (vzhledem k předpisům V. oddílu konk. řádu) pořad práva vyloučen, 2. podle §u 477 čís. 3 c. ř. s. proto, že v důsledku vyloučení pořadu práva nemohl se soud první stolice ani dohodou stran státi příslušným pro tuto rozepři. Než vytýkané zmatečnosti tu není. Podle zjištění prvního soudu, jež nebyla vzata v odpor, byla žaloba podána u téhož soudu již před vyhlášením úpadku, spor byl přerušen dle §u 7 (1) konk. ř., zažalovaná a k úpadku přihlášená pohledávka byla

uznána správcem podstaty jen polovicí a byl pak spor znovu zahájen k návrhu správce podstaty podle §u 7 (2) a (3) konk. ř. Jde tedy o pokračování v rozepři, patřící na pořad práva ve smyslu §u 113 konk. ř. a je výtká zmatečnosti dle §u 477 čís. 6 c. ř. s. neodůvodněna. Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá také již, že nedůvodnou jest výtká zmatečnosti dle §u 477 čís. 3 c. ř. s. Příslušnost soudu první stolice jest odůvodněna předpisem §u 113 konk. ř., dle něhož je v původním sporu pokračovati u soudu, kde byl zahájen, leč že by úpadkový soud se usnesl, že v rozepři má se pokračovati u soudu úpadkového. V tomto případě je nad to procesní soud první stolice sám soudem úpadkovým.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka vytýká i odvolacímu rozsudku zmatečnost podle čís. 3 a 6 §u 477 a čís. 1 §u 503 c. ř. s., uvádějíc v této příčině v podstatě totéž, co již uplatňovala v odvolacím řízení, a co odvolací rozsudek správně a zevrubně posoudil ve svých důvodech, dovolacím soudem sdílených, když o namítané zmatečnosti rozhodl zamítavě. Arciť jest otázkou, zda jde o změnu žaloby podle §u 235 poslední odstavec c. ř. s., zdali v rozepři, před zahájením úpadkového řízení započaté, po vyhlášení úpadku podle §u 7 konk. řádu přerušené, ve které je pokračováno podle §§ 110 a 113 konk. řádu za úpadkového řízení, musí žalobce původní žádání žalobní přizpůsobiti změněnému stavu n á v r h e m podle §u 235 c. ř. s., či zda se tato změna uskutečňuje sama sebou, když je v rozepři pokračováno podle §u 113 konk. řádu, tedy zda návrhu žalobcovu podle §u 235 c. ř. s. není potřebí, nýbrž zdali je rozhodující soud povinen vzíti zřetel na předpisy §§ 110 a 113 konk. řádu ve svém rozsudku v rámci §u 405 c. ř. s. i bez návrhu podle §u 235 c. ř. s. S hlediska formálního práva je důležité, že přerušení podle §u 7 konk. řádu nemusí vždy zasáhnouti rozepři, jak je tomu v tomto případě, v řízení soudu první stolice před vydáním rozsudku prvního soudu, nýbrž že se tak může státi i v odvolacím ba i v dovolacím řízení. Přerušení může nastati v každém období zahájené rozepře. Může tedy k obnově řízení podle §u 113 konk. řádu dojíti i v odvolacím nebo v dovolacím řízení, ve kterých však podle §u 483/III. c. ř. s. pokud se týče podle tohoto předpisu a §u 513 c. ř. s. změna žaloby, na níž se zakládá napadený rozsudek, není dovolena ani s odpůrcovým svolením. Z toho vyplývá, že v rozepři, obnovené podle §u 113 konk. řádu, není s hlediska předpisů civilního řádu soudního zapotřebí návrhu na změnu žaloby podle §u 235 c. ř. s. V druhé řadě musí býti uvážěn předpis §u 405 c. ř. s., podle kterého soud není oprávněn, přiřknouti straně něco, co nebylo navrženo, tedy ani ne více, ani něco jiného, podle kterého může však soud přisouditi kvalitativně a kvantitativně m é n ě, než bylo navrženo, což neplatí jedině ohledně určovací žaloby, u které nemůže soud za neodůvodněný považovanému všeobecnému nároku podsunouti za odůvodněný považovaný, ale nepožadovaný užší nárok. Podle §u 7 konk. řádu přerušný spor zůstává i po obnově podle §u 113 konk. řádu touž rozepří, po obnově nepočíná nový, nýbrž

dále se projednává starý spor. Arci je to rozepře zasažená účinky zahájeného řízení úpadkového, ve příčině stran vstupuje na úpadcovo místo jako strany správce úpadkové podstaty, ve příčině žalobního žádání nemůže za úpadku býti vymoženo rozsudkem plnění v určité lhůtě pod důhonem práva, neboť vymáhaná pohledávka byla v úpadkovém řízení podrobena změnám v Šu 14 a násl. úpadkového řádu uvedeným. Tak je na příklad rozhodnutí o splatnosti takové pohledávky v rozepři, ve které bylo za úpadku pokračováno a která za něho byla skončena, vůbec vyřazeno z rozhodování. Návrh na obnovu podle Šu 113 konk. řádu zahrnuje již sám v sobě návrh na úpravu žalobního návrhu ve smyslu předpisu úpadkového řádu (§ 110 konk. řádu), jemuž se obě strany, pokračující bez odporu v rozepři, mlčky podrobují, totiž návrh na plnění proměňuje se v určovací návrh, hranic likvidační žaloby podle Šu 110 konk. řádu musí býti dbáno za všech okolností z úřední povinnosti. Z toho vyplývá, že i z úřední povinnosti tomuto stavu přiměřeně upravené a uzpůsobené žádání žalobní zúžené z původního na ono podle předpisu úpadkového řádu přípustné, neznamená vůči velicímu předpisu Šu 405 c. ř. s. něco více, ani něco jiného, než bylo v původním návrhu žalobním navrženo, nýbrž že to je právě jenom původní žalobní žádání podle předpisu úpadkového řádu u p r a v e n é. Ostatně, i kdyby šlo o porušení předpisu Šu 405 c. ř. s., nemohlo by to býti vytýkáno jako zmatečnost, nýbrž šlo by o důvod podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. a ten jak bylo vyloženo není opodstatněn. Jinak nemůže býti přehlíženo, že návrh na obnovu podle Šu 113 konk. řádu nebyl učiněn žalující stranou, nýbrž správcem úpadkové podstaty, že tedy od něho vycházelo s hlediska Šu 113 konk. řádu žádání, by sporná pohledávka určena byla v rámci likvidační rozepře, že rozsudek v této rozepři vydaný je určovacím, tudíž nevykonatelným rozsudkem a že se právní moc jeho podle Šu 411 a 228 c. ř. s. vztahuje právě jenom na zjištění právní jsočnosti v úvahu přicházející pohledávky žalobní. A také nemůže býti přehlíženo, že žalující strana, ačkoli její pohledávka žalobní uznána byla s účinky Šu 61 konk. řádu pouze polovicí, nepodala návrhu na obnovu ve lhůtě určené úpadkovým komisařem k tomu ohledně druhé polovice při likvidačním roku neuznané. Odvolací soud správně v této příčině poukázal k tomu, že nepodání návrhu na obnovu včas se strany žalobkyně má jen účinky v §§ 131 (3), 134 (2), 167 (2) konk. řádu (§ 110 (4) konk. řádu) uvedené, že podávati novou žalobu vůbec nebylo potřebí, a že také předpis Šu 61 konk. řádu nebrání, by se strany nedomáhaly určení, že celá pohledávka je pravou, což je tím více ospravedlněno, když spor obnovivší správce podstaty, za to arci podle Šu 81 konk. řádu zodpovědný, neučinil v rozepři mezitímného návrhu zjišťovacího, že sporem vymáhaná pohledávka není vůči úpadkovému řízení do své polovice důvodem svým po právu. Pokud jde o tvrzený nedostatek procesní způsobilosti žalující strany, sluší uvést, že podle čl. 110 obch. zák. nastává právní účinnost veřejné obchodní společnosti vůči třetím osobám již okamžikem, kdy společnost počala provozovati své obchody, a jest za takový počátek obchodování považovati ten, jenž odpovídá vůli všech společníků, a jest na venek poznatelný. Je tedy závažno, že opak nebyl dovolatelkou ani tvrzen, ani dokázán.